

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník XI

číslo 4 – květen 2006

zdislava.signal.cz

Velkopáteční pouť

Na slavnostní Velkopáteční pouť na Mariánskou skálu se v Ústí nad Labem vydalo přes 300 poutníků. Společně s nimi i litoměřický biskup Pavel Posád, ústecký primátor a další zástupci vedení města. Průvod vycházel od kostela Nanebevzetí Panny Marie a přes pět zastavení s krátkým zamyšlením a žehnáním městu a jeho obyvatelům a za zpěvu Sboru pro duchovní hudbu směřoval na místo bývalé kaple Navštívení Panny Marie na Mariánské skále.

Mariánská skála je jednou z dominant města a nachází se na okraji jeho historického centra. Zde byla v roce 1680 postavena mariánská kaple z vděčnosti za ochranu města při jeho putování časem. Bylo to v době po skončení třicetileté války, v době morových epidemií, kdy početně, vzdělanostně i kulturně zdecimovaný národ povstával z trosek a obracel se proto s novou nadějí a ochotou k duchovním hodnotám, jak řekl v úvodním slově ústecký arciděkan P. Miroslav Šimáček.

Kaple byla obnovena po skončení napoleonských válek, významné bitvy se odehrály i v okolí města – Chlumecká a Varvažov 1813. Komunistický režim ale nechal tuto dominantu města v roce 1976 zbořit. Nešlo přitom o malou stavbu, vešlo se do ní 130 lidí. Nyní město Ústí n. L. připravuje vybudování Centrálního parku

na Mariánské skále a nová, menší kaple, stojící na původním místě, má být jeho součástí.

Primátor města ve svém slově připomněl, že obnova města, zasaženého těžkým bombardováním na konci války (jehož následkem je věž kostela Nanebevzetí Panny Marie vychýlená skoro o dva metry) a necitlivými demolicemi v minulosti není jenom obnova náměstí a středu města, obnova hmotných statků. Současně s ní musí jít i obnova duchovní – a obnovení kaple je její součástí.

Celou trasu poutě byl nesen dřevěný kříž, v němž byl upevněn základní kámen kaple. Při nesení se střídali věřící, duchovní i politici. Kříž byl vztyčen na místě původní kaple a základní kámen nové kaple posvětil biskup Posád. Připomněl slova z žalmu 127 – ...Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí, kdo ho stavějí; když nestřeží město Hospodin, marně bdí strážce. Výstavbu kaple, připravovanou městem ohodnotil slovy: je to mimořádný čin.

Kříž s připevněným základním kamenem nové kaple, nesený při pouti

„Náš zlatý člověk“ – Vasil Hopko

Biskup ThDr. Vasil Hopko patří nesporně vedle Pavla Gojdiče k velkým osobnostem řeckokatolické církve na Slovensku. Za blahosla-veného byl prohlášen v Bratislavě roku 2003 papežem Janem Pavlem II. Čtyři roky strávil v litoměřické diecézi.

Narodil se 21. 4. 1904 v Hrabském, nedaleko Bardejova. Jeho rodiče, Vasil a Anna, byli obyčejnými zemědělci. Otec zvonil na věži. Při jednom zvonění však do něj udeřil blesk. Na následky zranění zemřel. Matka musela pro velkou chudobu odejít za prací do Ameriky. Matčin bratr, řeckokatolický kněz Demeter Petrenko, si sedmiletého Vasila vzal k sobě. Vasil tak byl formován v kněžské rodině, což mělo velký vliv na jeho jasný postoj ke Kristu a Církvi. Zde se zrodilo jeho povolání ke kněžství. Věděl, že není možné oddělovat Ježíše Krista od jeho Církve. Věrnost Kristu byla pro Vasila zároveň věrností Církvi.

Po kněžském svěcení působil mezi řeckokatolíky v Praze. Pokračoval ve studiu na Univerzitě Karlově. Přispíval do časopisů články, které se týkaly problematiky víry a národnosti. Založil Spolek řeckokatolíků – studentů a Svaz řeckokatolické mládeže. Lidé vzpomínají, že chrám nebyl nikdy tak plný

V září roku 2004 byla v Oseku u Duchcova za účasti biskupa řeckokatolické církve Jana Kočiše odhalena na stěně klášterního kostela pamětní deska na počest Vasila Hopka, věnovaná oseckým klášteřem. Foto jsr

jako tehdy. Přicházelo i hodně dělníků. Kněz Vasil nerozlišoval národnosti, sám říkal: „Nepřišel jsem ani pro Rusy, ani pro Ukrajince, ani pro Rusíny, ale pro řeckokatolíky.“

Z Prahy se stěhoval do Prešova. Biskup Gojdič předvídal politické změny, a proto vysvětil Vasila na svého pomocného biskupa 11. května 1947. Od té doby se Vasil Hopko stává pravou rukou biskupa Gojdiče a koná s ním vizitační cesty po slovenských farnostech.

Útlak proti řeckokatolíkům ze strany komunistů vyvrcholil v roce 1948 tzv. „Prešovským soborem“, kterým byla řeckokatolická církev postavena mimo zákon. Pro biskupy Gojdiče i Hopka začala křížová cesta po mnohých věznicích. Biskup Gojdič se už z této cesty nevrátil. Vasil Hopko byl internován postupně v Prešove, Báci, Hlohovci a na Ruzyni. Zde prožil na samotce 122 dní! Jedinou stravou byl kousek chleba a hrnek vody na den. V roce 1957 byl odsouzen za protistátní činnost, velezradu a vyzvědačství na 15 let vězení. Celkově ho převáželi 21× z vězení do vězení (Leopoldov, Ilava, Valdice, Ruzyně, Mírov). Surové zacházení mu způsobilo trvalé zdravotní následky. Aby neumřel ve vězení, byl umístěn do kláštera (tč. domova důchodců) v Oseku, zůstal však pod stálým policejním dozorem. Zde pobýval v letech 1964–1968.

Biskup Vasil Hopko je příkladem pokory, svatosti a velkého utrpení. Nikdy nehledal slávu. Uměl milovat a odpouštět. Velmi brzy zapomínal na všechna příkoří. Neuměl se mstít. Řeholní sestřičky v Oseku

Bl. Vasil Hopko s papežem Piem XII.

ho nazývaly „náš zlatý člověk“.

Až v roce 1968 se mohl vrátit na Slovensko a zapojil se hned do snah o legalizaci řeckokatolické církve. Umírá v roce 1976 v Prešově. Podobně jako biskup Gojdič, i Vasil Hopko umírá jako 72letý. Jako by tato nepatrná skutečnost chtěla potvrdit, že oba velcí řeckokatolíčtí biskupové si vybrali stejně: Ježíše Krista, jemuž věrnost dokázali skrze věrnost Církvi.

sestavil Mgr. R. Dzurjovčin

*Učedník. Pacovní
Bečvářov farář v
Duchcově
z příležitosti 20. z. jubila
zchová a děkuje
+ Basilovi Hopko
biskup byzantského obřadu
Prešov 1947
Osek 1967. ii. v.*

**Text věnovaný Vasilem Hopkem
R.D. Bečváři v roce 1967**

Z myšlenek blahoslaveného biskupa Vasila:

„Kristus je Vítěz nad smrtí. Má velkou sílu. Proste ho, aby Vám dal z této síly, abyste mohli překonat všechny těžkosti, které pocházejí od zlého ducha, od světa a od těla. Abyste zvítězili nad vším, co je namířeno proti Pánu Bohu i proti Církvi Kristově.“

„Nejprve musíme vědět, že v našem životě není většího, světlejšího, cennějšího bohatství, než je Eucharistie.“

Vážení čtenáři

dostáváte do rukou květnovou Zdislavu. Termíny vydávání Zdislavy a hlavně její tiskové přípravy se nám v posledních měsících dostávaly do termínů vyhrazených pro přípravu Tarsicia. To pro nás znamenalo nutnost respektovat tento fakt a posunout termín vydávání Zdislavy. Nyní by Zdislava měla vycházet pravidelně vždy na začátku měsíce a chybějící číslo by mělo vyjít v průběhu letních měsíců. Znamená to, že oproti jednomu číslu, které jindy o prázdninách vychází, letos dostanete dvě – každý prázdninový měsíc jedno.

„Proč věříš?“

Na tuto otázku se možná v mládí obtížně odpovídá. Starší lidé už mají praktické zkušenosti s Bohem. Jsou mu mnohdy přímo přátelsky zavázáni za svou životní cestu. Nemusí to být vždy jen uzdravení nebo vyhnutí se nebezpečství.

Mládí je dobou hledání. Hledání místa ve společnosti, ale také hledání svého místa v rodině. Čím mohu být např. svým sourozencům, ano i svým rodičům? Jak naplňovat IV. přikázání?

Většina mladých lidí má svůj „Idol“. Takovým bych chtěl / chtěla být. Dnes

O spiritualitě Nanebevstoupení

Představa nebe je krásná. Většina lidí však považuje představu nebe za neskutečnou a jenom odvádějící od práce a rodící stálou nespokojenost...

Jak se na nebe a nebeský život dívá bible? Nebe ve smyslu ideálu a krásy neumístil Bůh na „nebi“, ale podivuhodně a paradoxně na zemi: stvořil ráj, bydliště Boha s lidmi společně. Že se nato Bůh skryl v nepřístupném světle, že se jakoby vznesl na nebe vzdálené, to není dílo Božího stvoření, ale následek hříchu. Zbytečné je tedy snít o tom, že se tam za ním budeme vznášet, že ho budeme hledat ve výšinách. To je marná práce. K obnovení ráje bylo potřeba něčeho jiného, nového zásahu Božího: aby totiž On znovu na zemi sestoupil. Stalo se to v jednom historickém okamžiku, v plnosti času, kdy Bůh poslal svého jednorozeného Syna, aby se narodil z Marie Panny a stal se člověkem.

V Kristu se tedy znovu uskutečnilo nebe na zemi. Ale v jistém smyslu se opět opakuje historie ráje. Bůh přišel jako světlo, ale tma je nepřijala. Lidé milovali a milují víc tmu než světlo (Jan 1, 9). Kristus své dílo dokončil, ale znovu se vznáší na nebe, znovu se od nás vzdaluje, se slibem, že se znovu vrátí. Kdy? Na konci věků. Ale konec věků bude jenom dokončením toho, co jsme sami připravili!

Zjednodušeně bychom to mohli říct asi takto: plně se Kristus vrátí až na konci věků a obnoví ráj na zemi. Ale už teď se stále vrací, stále je v kontaktu s těmi, kteří ho přijímají, a už teď svou přítomností a svou silou nebe na zemi buduje. V řeckém originále „Věřím v Boha“ není „který přijde soudit živé i mrtvé.“, ale „který je přicházející“. Je přicházející, je ve stavu sestupování pozvolného, ale jistého na tuto zemi. Toho jsou si vědomi věřící, kteří se modlí a pracují pro dobro, spravedlnost a krásu. Vědí, že s Kristem budouvali a budují a že jejich dílo není nadarmo (Matka Tereza, Jan Pavel II.).

Stále zjišťujeme, i když ve skromných zážitcích, že se v nečekaných okamžicích k nám vrací nebe. Je ovšem umění ty okamžiky postřehnout. Lidské oči jsou neuvěřitelně krátkozraké. Kdo neumí otevřít oči do dálky, nemůže posoudit široké horizonty. Proto se modlíme k Duchu svatému, aby zbavil náš zrak krátkozrakosti. Pak najednou zjistíme, že nebe není tak daleko a tak beznadějně vysoko, jak jsme si mysleli. Někdy už je docela na dosah ruky. Nevzdaluje se, ale je stále „přicházející“, aby obnovilo celou zemi.

se výběr idolů řídí především nabídkou televize. I noviny nabízejí čtenářům různé drby o hercích, zpěvácích či sportovcích. Vše je jen vyhledáváním senzací.

My věřící jsme prožívali velkou událost lidského bytí – Ježíšovo zmrtvýchvstání. Víte, jaká by to byla událost v dnešní době? Jaká by to byla senzace? „Viděli jsme Ježíše.“ Kolik televizních štábů by se sjelo do Jeruzaléma. Kolik rozhovorů by bylo natočeno. Jistě by nechyběl ani blesk fotoaparátů, aby svět viděl zkrvavenou Veroničinu roušku, zkrvavená plátna.

Dokážeš přijmout tu radostnou zprávu o tom, že smrt již nemá vlády, že její moc byla Ježíšem překonána?

Jsi-li mladý, máš pocit, že se tě to netýká. Nějaké vzkříšení. Ale pozor.

Na silnici denně umírá několik desítek lidí. Věková kategorie nerozhoduje.

Idolové přicházejí a odcházejí, a to nejen na scénu, ale i ze scény. Snad po nich zůstane několik nosičů a majetek, který bude jablkem sváru.

I Ježíš odešel z našeho světa do nebeského království, aby každému z nás – kdo stojíme za Ním, kdo ho vyznáváme – splnil svůj slib a zastal se ho u posledního soudu.

Byli mocní na tomto světě. Byla jim provolávána sláva všemi možnými způsoby. Nikdo z nich nezvítězil nad smrtí. Mnohé naopak po smrti historie odsoudila.

Jen Ježíš řekl všem lidem: „Já jsem cesta, pravda a život.“

František Němeček

Partnerství s diecézí Fulda v Německu

Po Sametové revoluci někteří obyvatelé Litoměřicka, kteří byli po válce odsunuti do Německa a usídlili se ve Fuldě a okolí, přijeli do Litoměřic. Sblížili se s otcem biskupem Josefem a pozvali ho do Fuldy. Biskupové se seznámili, a tak vzniklo partnerství mezi těmito dvěma diecézemi.

Loni v létě, při oslavě jubilea naší diecéze, přijeli zástupci Pastorační rady diecéze Fulda s konkrétním návrhem, aby myšlenka partnerství pokračovala ve vztazích mezi jednotlivými farnostmi obou diecézí.

Farnost Erlensee vyslala svého zástupce s nabídkou partnerství. Narychlo bylo seznáno několik kněží. Při jednání s německými přáteli byla vybrána farnost Ústí nad Labem-Střekov, protože je srovnatelná počtem obyvatel i počtem katolíků s farností Erlensee.

Loni na podzim jsem prožil pár dní v Erlensee. Od 28. dubna do 1. května t. r. přijela delegace z této farnosti zase k nám na Střekov. S nimi přijel opět zástupce Pastorační rady diecéze s přáním, aby i další farnosti navázaly partnerství.

Pro partnerskou farnost bylo důležité, abychom měli Pastorační radu, s kterou se chtěli setkat a začít konkrétní spolupráci. Sešli se tak dva místopředsedové a dva „místí zahraniční“ – tak jsme

nazvali členy pastoračních rad, kteří mají toto partnerství na starosti.

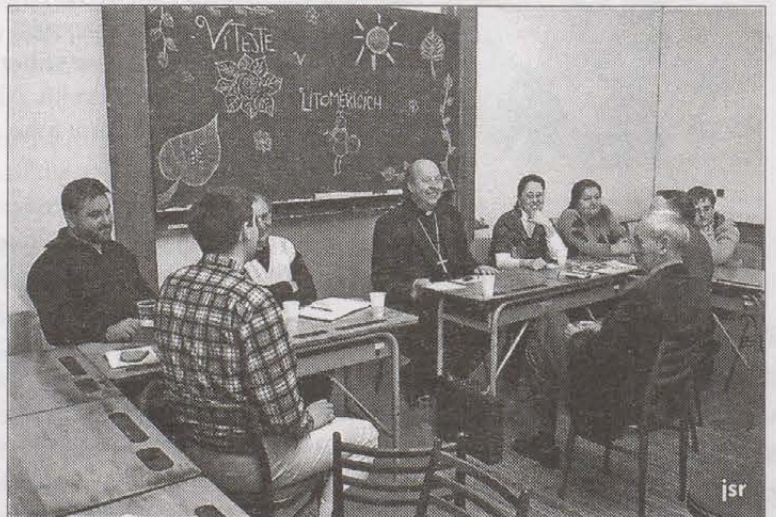
Nejde o ekonomické záležitosti, ale o lidské poznávání se, poznávání farního společenství, krajiny a prostředí, ve kterém žijeme... V tom duchu jsme prožili toto setkání. V sobotu 29. dubna jsme se zúčastnili jsme se bohoslužby s otcem biskupem Pavlem v katedrále a jsme rádi, že se o této iniciativě dověděli redaktoři časopisu Zdislava.

P. Pavel Jančík

Čtu, čteš, čteme

Zdislavu... Tohle skloňování si mohli opakovat všichni, kdo se zúčastnili setkání čtenářů Zdislavy 30. dubna v Litoměřicích.

Přestože se oproti původnímu předpokladu jednalo o komorní akci (anebo spíše právě proto), nevyhýbali se účastníci setkání citlivým otázkám vydávání Zdislavy, jako je její obsahová nezávislost na konkrétních osobách, rozdělení pravomocí a zodpovědnosti při jejím vydávání a řadě dalších témat. Potěšující byl zájem otce biskupa Pavla o komunikaci s jeho diecézany právě prostřednictvím našeho časopisu.

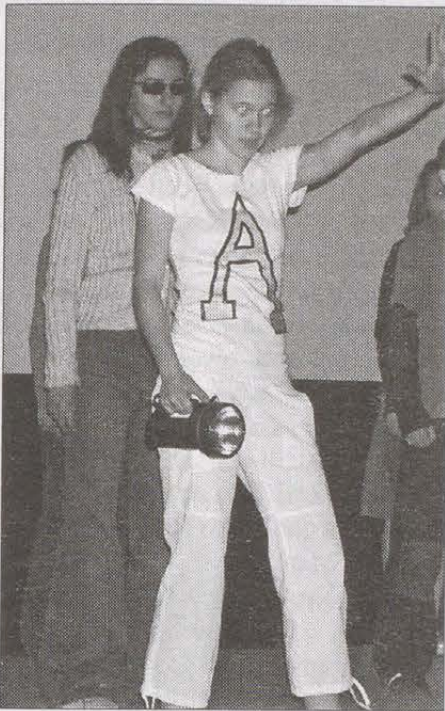

Chlapi ze severu

„Nedráždit a nakrmit“

Tradiční příležitost pro muže „přiložit polínko do společného ohně“ se tentokrát konala na konci dubna v Albeřicích v Krkonoších. Společenství mužů bez nutnosti soupeřit s ostatními dává možnost otevřít se každému, kdo přijede a hledá orientaci ve své životní situaci, posilu ke každodennímu „boji“ ve svých životních rolích a zážitek ze sdílení společné cesty.

XXXIII. diecézní setkání mládeže

**Svítilnou mým nohám je tvé slovo...
Pantomima nebo divadelní a scénické
výstupy jsou kořením téměř každého
diecézního setkání mládeže.**

**Pruh látky tvořil most mezi obětním
stolem v presbytáři a stolcem s dary
uprostřed lodi katedrály, a také mezi
otcem biskupem a mládeží.**

V sobotu před Květnou nedělí se uskutečnilo XXXIII. diecézní setkání mládeže v Litoměřicích. Program začínal pro dříve příchozí již v pátek, ale hlavní dění se soustředilo na sobotní dopoledne do litoměřického kina a postupně dospělo k odpolednímu vrcholu v katedrále.

Na „diecézko“ letos zavítal nebývalý počet takřka 250 mladých lidí, z jejichž očí se dalo před začátkem programu vyčíst velké očekávání, co letošní setkání přinese. Měli jsme možnost rozjímat nad tématem, které pro nás vybral Svätý otec: „Svítilnou mým nohám je tvé slovo, světlem na mé stezce“ (Žl 109, 105). Jak zmínil otec biskup Pavel ve své úvodní promluvě, v každém žalmu rezonuje něco z celého Písma, a u této citace to platí dvojnásob.

Pozor, Bůh!

Hlavní náplní dopoledního programu byla čtyři osobní svědectví, která mládeži ukázala, jak lze prožívat každý den s Kristem a jaké možnosti má člověk díky Slovu, které každému svítí pod nohy na životní pouti. S velkým nadšením jsme mezi námi přivítali Miroslava Výborného, P. Benno Beneše, manžele Srbovy a mladého konvertitu Petra Matulu. Jednotlivá svědectví bezpochyby hluboce oslovila vždy nějakou cílovou skupinu a mládež si v nich mohla najít odraz svých zkušeností s vlastním prožíváním víry a naplňováním svého povolání. Program doplňovala výborným hudebním doprovodem kapela z Liběšic u Žatce a nechyběla ani pantomima chomutovského spolča či reklamní vstupy na různé křesťanské akce. V závěru jsme se všichni ztišili k netradičnímu pojetí modlitby, kdy každý z účastníků obdržel úryvek z Písma, povzbuzující nás do dalšího vyzařování víry a lásky.

Otec biskup v následující katechezi zmínil důležitost Božího slova, skrze něž je možné poznat Krista. Nakonec nás podle poselství Svatého otce k 21. dni mládeže vyzval právě k naslouchání slovu Božímu a k přijetí Ducha odvahy a svědectví, aby nám dal sílu bez bázně hlásat Evangelium až na konec světa.

Pak byl oběd – tentokrát přímo na Dómském náměstí. V polední pauze byla možnost svátosti smíření, při níž

Miroslav Částek

se událo mnoho zázraků a uzdravení. Celé setkání vyvrcholilo nádhernou mší svatou doplněnou o křížovou cestu v podání Miroslava Částka a liturgickou animaci obětního průvodu. Katedrála zaplněná mladými lidmi na konci velkým potleskem děkovala v první řadě Hospodinu a v další řadě všem, kteří se na organizaci diecézka podíleli.

Kdo je tady křesťan?

V jednom bodě dopoledního programu se měli vždy přihlásit čekatelé na křest, konvertité a nakonec všichni, kdo se cítí být křesťany. Zprvu se zdálo, že jediným křesťanem v kině je pouze otec biskup, avšak nakonec se pokaždé zvedl les rukou a dal se spatřit ohromný zástup mladých lidí, odhodlaných svým životem šířit radostnou zvěst až na konec světa. Potenciál dřímající v mládeži má pro litoměřickou diecézi velký význam a činí z ní diecézi s nejživěji prožívanou vírou. A když si každý poutník posvětit na své životní stezce Božím slovem, církev zde bude čekat velká budoucnost.

*Filip Landa, Litoměřice
foto Ladislav Bartoš*

Boží děti

Jedním z poznání, které učiníme v životě s Bohem je, že čím více necháme pronikat Jeho lásku do našich srdcí, tím více jí máme pro bratry a sestry okolo nás. Čím blíže jsme Bohu, tím blíže se dostaneme ke všem svým bratrům a sestrám.

Bůh není soukromý Bůh. Bůh, který přebývá uvnitř nás, přebývá také uvnitř našich bližních. Když poznáme Boží přítomnost a lásku ve svých vlastních srdcích, můžeme ji zpozorovat i v srdcích ostatních bratrů a sester – a to je velká milost. Vždyť Bůh, který si nás vybral za chrámy svého Ducha, nám dal i oči, abychom ho viděli i v ostatních bratrích a sestřích.

S hlubokou pokorou děkujeme Bohu, zakusíme-li uvnitř sebe tuto Boží milost. Vždyť jedině díky ní můžeme vnímat Boží lásku a dobrotu a obracet se na Něho v modlitbě, jako našeho Otce.

Tohle možná bude znít jako teorie, ale když budeme společně o tu milost prosit, budeme se stále více považovat za součást Boží rodiny nekonečně svázané s Bohem, který nás stvořil, abychom všichni měli účast na Jeho Božím království.

Co pro to můžeme udělat? Není známkou bezmocnosti, když povíme: „Modleme se, modleme se spolu i jeden za druhého.“ Společně se modlit znamená uvědomit si v Boží přítomnosti, že patříme jeden k druhému jako děti stejného Boha. Bez tohoto uvědomění si lidské vzájemnosti by to, co děláme jeden pro druhého, nevyplývalo z nás takových, čím doopravdy jsme. Jsme Boží děti, jsme bratři a sestry našeho nebeského Otce. Modlit se znamená naslouchat hlasu toho, který nás nazývá „milovanými“, a naučit se, že tento hlas nikoho neopomíjí.

Proto prosím: modleme se, modleme se třeba nyní při „májových pobožnostech“ a myslíme na tu vzájemnost spolu s Pannou Marií, vždyť jí nám Ježíš dal za Matku.

Martina Ludmila S., Žatecko

Jarní hejbání

Kdo z dětí teplické a okolních farností chtěl přivítat dlouho očekávané jaro, měl možnost účastnit se již tradičního sportovního dopoledne v tělocvičně bohosudovského gymnázia. V tomto roce jsme tak učinili jen krátce poté, co povolily dlouhotrvající mrazy.

Připraveno bylo celkem čtrnáct různých disciplín, ve kterých děti měřily své síly. Vše bylo rozloženo do tří soutěžních bloků, které byly proloženy společnou hrou. Vše jsme ale začali vzájemným představením se a modlitbou za čestné a poctivé chování při soutěžích. Mezi první disciplínky patřilo přetahování, slalom s míčkem,

tužka do láhve, skákání v pytlí klonání závod, kop na bránu a celá řada dalších aktivit.

Mezi organizátory této akce patřili i mladí z teplické farnosti. Byly zde děti především z okolí, a to z Ústí nad Labem, Mariánských Radčic, Jeníkova, Krupky a také z Teplic.

Celé naše sportovní klání jsme zakončili vyhodnocením těch nejlepších společným pokřikem a s radostí nad hezky stráveným dopolednem jsme se rozjžděli domů. Těšíme se na další podobné setkání, kde můžeme změřit své síly, vědomosti a dovednosti. Příležitosti se jistě najdou – například na ministerském dni 3. června 2006 pořádaném již počtvrté v Teplicích.

P. Stanislav, Teplice

Slavnost v Podbořanech

V pátek 28. dubna 2006 jsme v Podbořanech měli příležitost setkat se s naším biskupem Pavlem Posádem při výjimečné slavnosti – žehnání kaple Božího Milosrdenství v místním domově důchodců. Před vlastním obřadem se obyvatelé tohoto domova i další přítomní z města a okolí sešli ve společenské místnosti k neformální besedě s otcem biskupem, který odpověděl na dotazy a zajímal se i o názory a životní osudy seniorů. Pak nastalo žehnání kaple, která se tak stala „duší“ domova,

ve kterém bydlí 127 starších lidí, kteří potřebují v různé míře péči a pomoc druhých. Na pravidelné bohoslužby a modlitbu růžence se sice schází jen několik z nich, ale jistě je to pro ně velká duchovní posila. Je potřeba také vyzdvihnout vstřícný přístup vedení domova, z jehož iniciativy byla kaple nejen zřízena, ale i vybavena potřebným zařízením – oltářem, ambonem, křížovou cestou a židlemi.

Je potřeba také vyzdvihnout vstřícný přístup vedení domova, z jehož iniciativy byla kaple nejen zřízena, ale i vybavena potřebným zařízením – oltářem, ambonem, křížovou cestou a židlemi.

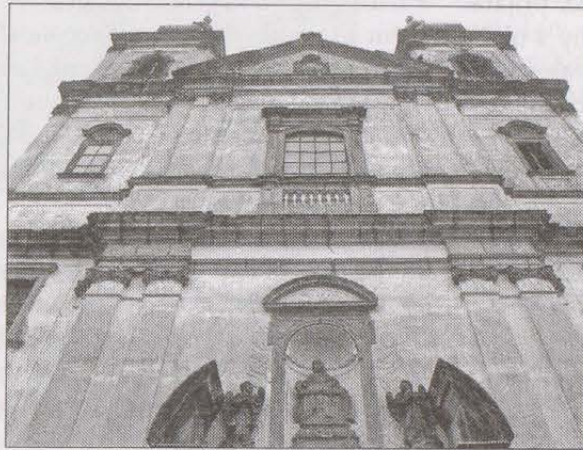
Večer pak sloužil otec biskup mši svatou v kostele pro věřící z Podbořan i z okolních obcí. Pro všechny účastníky byl tento den sváteční, vždyť žehnání kostela či kaple není častou záležitostí a také osobní setkání s otcem biskupem je nevšedním zážitkem pro každého. Jsme vděční našemu váženému hostu za vykonané obřady, srdečná a přátelská slova a zájem o naši farnost a věřící na samém konci diecéze.

Dagmar Pištělková

300 let poutní baziliky v Bohosudově

V letošním roce slaví bazilika Panny Marie Bolestné v Bohosudově 300 let od své dostavby a svého vysvěcení. Jubilejní rok začal slavnostní bohoslužbou, kterou sloužil v neděli 30. dubna 2006 generální vikář Mons. Karel Havelka spolu se současným duchovním správcem farnosti P. Philippem Irmerem.

Mši svatou před plným chrámem doprovázel sbor biskupského gymnázia v Bohosudově a chlapecký sbor z Dráž-
 dan. Mons. Havelka ve svém kázání vyzdvihl význam poutního místa pro severní Čechy v minulosti i dnes. Už sice nepřicházejí statisíce poutníků jako v 18. století, ale poutníci stále přicházejí od nás i z Německa. A přílehlé biskupské gymnázium v chovává mládež v duchu křesťanských

životních zásad.

Dnešní barokní bazilika byla vystavěna v letech 1701 - 1706 podle plánů vynikajících architektů italského původu, Juliem a Octaviem Broggiovými, kteří působili i v Litoměřicích. K vysvěcení chrámu došlo 2. září 1706 generálním vikářem litoměřickým Tobiasem Hübnerem. Tři dny poté do-

provázelo 20 kněží, studenti a značný počet lidu milostnou sochu Panny Marie Bolestné z litoměřické kaple v ambitech na čestné místo na hlavní oltář nového kostela.

Po mši sv. byla v ambitech poutního chrámu otevřena výstava k historii a současnosti poutního místa. Všechny přivítal duchovní správce P. Irmer a starosta města Krupky, kam Bohosudov patří, Ing. Milan Puchar přiblížil historii Bohosudova. Krásnou výstavu připravilo Město Krupka s Občanským sdružením Královské Horní Město Krupka a Římskokatolickou farností Bohosudov. Město současně vydalo knihu, pamětní list a průvodce.

Po tomto zahájení jubilejního roku bude následovat řada dalších akcí do počátku září a v září pak proběhnou obvyklé výroční poutě. Přijďte navštívit Bohosudov, jeho krásnou baziliku i výstavu.

Norbert Krutský

Kláster Osek na nové poštovní známce

Od roku 1996, kdy klášter Osek slavil 800 let své existence, usiloval o propagaci kláštera formou poštovní známky. Podařilo se to až nyní, po 10 letech.

Spolek přátel kláštera Osek podal koncem roku 2004 návrh na vydání známky s motivem oseckého kláštera. Návrh byl podpořen i městem Osek a dalšími příznivci kláštera. Ministerstvo informatiky ČR reagovalo kladně a komise rozhodla začátkem roku 2005 o zařazení známky do emise „Krásy naší vlasti“ v roce 2006.

Dr. Francková, vedoucí oddělení přípravy vydávání známek na generálním ředitelství České pošty v Praze, sdělila, že na ztvárnění námětu známky byl vybrán brněnský výtvarník Pavel Dvorský. Je to již jeho 4. známka. V květnu 2005 si přijel prohlédnout klášter, aby zvolil nejvhodnější motiv. Rozhodoval se pak mezi dvěma. Nejdříve se mu líbil barokní hlavní

oltář v klášterním kostele, komise však návrh nedoporučila a vybrala si známější - pohled na majestátní barokní klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie z klášterního nádvoří. Rytcem známky se stal Jaroslav Tvrdoň.

Na obálce 1. dne se objevuje další slavný motiv z kláštera - kamenný čtecí pulpit v kapitulní síni kláštera. Reprezentuje starší část kláštera, kde tento románský pulpit z doby kolem roku 1240 jako nejstarší zchovalá část stojí v raně gotické kapitulní síni. Na obálce najdeme i příležitostné razítko s nápisem: Osek u Duchcova 22. 3. 2006 s obrazem vítězného Beránka z uvedeného pulpitu.

Známka tedy vyšla 22. března, je v hodnotě 12 Kč a je tištěna na tisko-

vých listech po 8 známkách. Vychází právě v době, kdy klášter slaví 15. výročí obnovení činnosti, ale i 810 let od svého založení.

Známka byla představena v neděli 2. dubna po mši sv. v 11.30 hodin v opatském sále kláštera za přítomnosti představitelů Ústeckého kraje, města Osek i okolních obcí. Známka i obálka 1. dne je pro zájemce k dostání v kanceláři kláštera nebo na Infocentru města Osek ve vstupním areálu kláštera.

Norbert Krutský

Matka všech věřících

Ve věroučné konstituci Světlo národů můžeme číst: „Už od nejstarších dob je blahoslavená Panna uctívána pod názvem Bohorodička“ a věřící se v modlitbách utíkají pod její ochranu ve všech nebezpečích a potřebách“ (čl. 66).

Boží vyvolení chudé dívky z Nazareta za matku Vykupitele, přijaté a uskutečňované z její strany s obdivuhodnou pokorou a vytrvalostí, je hodnotou, která už mnohé oslovila a přivedla k hluboké úctě a lásce k Panně Marii. Mariánské slavnosti, svátky a památky, které slavíme během celého církevního roku, i oblíbené májové pobožnosti, modlitba růžence a řada dalších modliteb, jimiž oslavujeme Matku Ježíšovu dávají tušit, že je Panna Maria i v srdci dnešního křesťana „po Bohu ta nejprvnější“.

Papež Benedikt XVI. v encyklice *Deus caritas est* říká: „K životu svatých nepatří pouze vyprávění o jejich pozemském životě, nýbrž také jejich život a působení po smrti. Ve svatých se objasňuje, že ten, kdo směřuje k Bohu, se nevzdaluje lidem, nýbrž se jim stává opravdu blízký. Na nikom jiném to nevidíme lépe než na Marii. Slovo Ukřižovaného – adresované učedníku Janovi a jeho prostřednictvím všem Ježíšovým učedníkům: „To je tvá matka“ (Jan 19, 27) – se v každé nové generaci stává novým způsobem pravdivé. Maria se totiž opravdu stala Matkou všech věřících. K její mateřské dobroty stejně jako k její panenské čistotě a kráse se utíkají lidé všech dob a ze

všech částí světa ve svých potřebách a nadějích, ve svých radostech i ve svém utrpení, ve své osamocení stejně jako ve vzájemném sdílení. Lidé vždy zakoušeli obdarování její dobrotou, zakoušeli nevyčerpatelnou lásku, kterou právě ona rozdává z hlubin svého srdce“ (srov. čl. 42).

Květen je již tradičně zaměřen k prohloubení naší úcty a lásky k Panně Marii. Využijme všech možností, které nám budou v našich farnostech nabídnuty, abychom v sobě znovu oživilí zájem o Marii a její osobní účast na našem vykoupení. Svěřme se do její mateřské péče a vyprosme si její mocnou přímluvu u Boha nejen pro nás samotné, ale i pro ty, jejichž víra je v nebezpečí, nebo k poznání Boha a k víře doposud nedošli. Prosme spolu s papežem Benediktem XVI.: „Svatá Maria, Matko Boží, tys darovala světu pravé světlo, Ježíše, svého Syna – Syna Božího. Ty ses bezvýhradně odevzdala Božimu povolání, a tak ses stala zdrojem té dobroty, která prýští z Něho. Ukaž nám Ježíše. Ved' nás k Němu. Uč nás poznávat a milovat ho, abychom byli schopni opravdové lásky a uprostřed žíznivého světa byli pramenem živé vody“ (srov. čl. 42).

P. Antonín Audy

Svatá Zdislava – žena věrná

Tento měsíc si připomínáme patronku našeho časopisu i diecéze – svatou paní Zdislavu.

Zdislava dokazuje na své osobě, že i v Severních Čechách může člověk obstojně žít, ba dokonce – může se stát svatým. Jaký příklad si z její cesty ke svatosti můžeme vzít? Zdislava byla nejen ženou akce a dobročinnosti, ale také pevné víry a hluboké modlitby.

Paní Zdislava se ocitla na severu Čech, pro ni v cizí zemi – zcela sama. A udělala něco, čeho je schopen jen křesťan: **upnula svou naději k Bohu.** A její naděje se stala živou nadějí, která neklame a nezklame. Nebyla ztrápená, ale stala se jasnou a zdatnou ženou, radostně a i v dobách protivenství pevně stojící vedle svého muže Havla. Bůh ji požehnal čtyřmi dětmi.

Občanská společnost dnes zažívá krizi rodiny. Bez Božího požehnání započatá manželství zacházejí po čase – jako každá pouze lidská smlouva. Manželům dnes chybí životní důvěra v Boží pomoc, důvěra spojená s odvahou *svěřit Bohu svůj život.* Svatá Zdislava nám svým životem poukazuje na hluboký a svatý smysl manželství, věrnosti a vůbec vytrvalosti v dobrém. Kéž se v celé diecézi, zvláště v rodinách, naplní její mocná přímluva. Svatá Zdislava, oroduj za nás a naše rodiny!

P. Miroslav Dvouletý

Desatero – 1. přikázání

V jednoho Boha budeš věřit“ – tak zní katechetická formulace. „Nebudeš mít jiného Boha mimo mne.“ První přikázání je stěžejní. Jsou v něm jako v jádru uložena všechna další. Věřit v Boha je první požadavek mravního, dobrého života, správného myšlení a citu. „Dieu premier servi – nejprve sloužit Bohu,“ tak znělo heslo sv. Jany z Arku. „Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit,“ odpovídá Ježíš satanovi (Mt 4, 10).

Nikdo si nezaslouží tak neomezeně celou naši důvěru, nikdo není tak neotřesitelnou skálou našich nadějí jako sám Bůh. Výraz cele sloužit neznamená nic otrockého, je to výraz lásky k tomu, kdo nás miloval jako první.

Proto každý dobrý skutek je v první řadě uznáním Boha, každý zlý skutek proviněním proti Boží svatosti. Víra, naděje, láska jsou jediné přiměřené odpovědi Bohu, který se nám zjevuje. Plnit desatero neznamená

nic jiného, než milovat Boha bdělým a vroucím srdcem.

První přikázání tedy není jen o víře. Pokud myslíte, že se proti prvnímu přikázání neproviňujete, tak si projděte následující tradiční výčet hříchů proti 1. přikázání:

1. **Nesprávný kult** – ctít správného Boha nesprávným způsobem (např. starozákonní kult v křesťanství – obřezávání).

2. **Modlářství** – božský kult vzdávaný tvorům. Modloslužba spočívá ve zbožšťování toho, co není Bůh.

3. **Okultismus** – snaha něco poznat nebo způsobit silami, jejichž užití není Bohem dovoleno. Do okultismu můžeme zařadit částečně i satanismus,

Kněžský den

V úterý Svatého týdne se sešlo asi sto kněží naší litoměřické diecéze, aby společně spolu s otcem biskupem Pavlem obnovili své kněžské závazky a slavili mši svatou.

Při této mši se svěcením olejů (missa chrismatis) je svěcen olej katechumenů, který se užívá při křtu, dále olej nemocných pro svátost pomazání nemocných a do třetice se svěťí chrisma – křížmo, užívané při křtu, bířmování a kněžském svěcení. Po mši svaté si kněží vzali do svých farností nově posvěcené oleje a setkání pokračovalo v Diecézním domě kardinála Trochty.

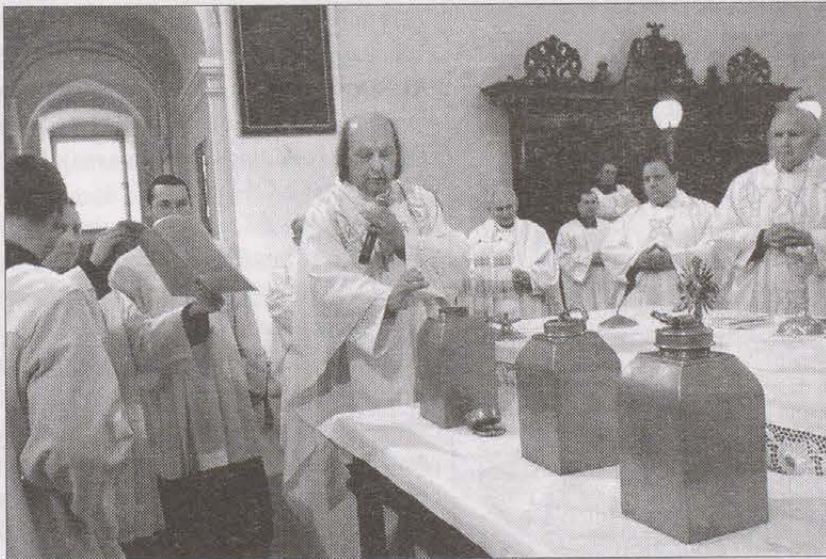
Při dobrém obědě byla možnost neformálních rozhovorů mezi kněžími. Pak jsme měli přípravnou vzdělávací přednášku v kapli domu. Přednášel nám známý

karmelitánský kněz a exorcista Vojtěch Kodet OCarm.

Ve vedlejším článku je výťah z přednášky otce Kodeta o rozporu mezi životem duchovním a vnějším a jak ho co nejlépe řešit.

P. Miroslav Dvouletý, foto jsr

spiritismus, čarodějnictví, věštění... (zákaz v 5. knize Mojž 18, 9...)

4. Věštění - odhalování nebo oznamování budoucích věcí prostředky, které nejsou Bohem ustanovené. (Vzývání satana nebo zlých duchů, vyvolávání mrtvých nebo jiné praktiky, o nichž se neprávem soudí, že „odhalují“ budoucnost.

Uchylování se o radu k horoskopům, k astrologii, k hádání z ruky, k výkladu předtuch a věštek, k jevům jasnovidectví, ... v tom všem se skrývá vůle mít vládu nad časem, nad dějiny a lidmi a touha naklonit si skryté mocnosti. Je to v příkrém rozporu se ctí a úctou spojenou s láskyplnou bázni, jakou dlužíme pouze Bohu.

5. Magie - snaha vládnout přirozeným silám nebo lidským činům pomocí okultních praktik. Praktiky, kterými si člověk touží podrobit skryté mocnosti, aby mu sloužily, a tak dosáhnout nadpřirozené moci nad bližním, byť by to směřovalo i k jeho uzdravení, závažně odporují ctnosti zbožnosti. (Často spojeno se záměrem škodit druhým, nošení talismanů, často se užívá ve spiritismu.)

6. Pověra - snaha docílit žádoucí účinek nebo odvrátit hrozící zlo prostředky, které k tomu nejsou určeny ani svou povahou, ani Božím rozhodnutím.

7. Svatokrádež - vlastně „krádež svatého“, tj. odcizení Božího vlast-

Život duchovní a vnější

Duchovní život je život v božských ctnostech (tj. naději, lásce, víře). V něm je modlitba jenom jedním z prostředků. Modlitba je důležitá. Je však třeba usilovat o lásku. To se v kostele člověk nenaučí. Tam si může vyprosít milost ducha, odvahu jít milovat a smířit se. Ale růst v lásce - to se naučí jen tehdy, když se denně o tu lásku také snaží a když k té lásce krok za krokem jde a žije uprostřed lidí.

Velikost člověka není v tom, kolik se namodlí, ale kolik miluje. Spiritualitu - duchovní život - formovali po celá staletí mniši, kteří také kladli velký důraz na modlitbu. I kněží diecézní, i lidé ve světě ovšem zjistili, že ten mnišský model - třeba benediktinský: *modli se a pracuj* - v normálním životě vůbec není jednoduchý. V klášteře to jde načasovat, v běžném životě moc ne.

Jaké je tedy řešení? Jedno je Fuga mundi - útěk ze světa. Tak to vyřešili ti, kteří se zavřeli za branou kláštera. Ale je mnoho věřících, kteří musí ve světě žít. Matka nemůže opustit své děti a jít do kláštera, nebo diecézní kněz se zavřít na faře a nevycházet. Je třeba chápat *Fugu mundi* v jejím duchu - jako odchod z ducha světa, tak je to v pořádku. Tehdy se rozpor mezi duchovním a vnějším ztrácí...

Máme tedy žít ve světě, ale nemít jeho ducha. Mít ducha Kristova. Jeho Svatého Ducha. Ježíš říká: moji učedníci jsou v tomto světě, ale nejsou z tohoto světa. V kostele se modlete o sílu a zároveň se „venku“ snažte o účinnou lásku ke všem lidem.

Z promluvy Vojtěcha Kodeta (zkráceno)

nictví v podobě osoby, místa nebo věci. (osoby, která je delegována ke kultu nebo která je vázána veřejným slibem - svatokrádež násilím - př. atentátem nebo smilstvem; místní - profanací; věcná - týká se prostředku kultu - např. kalich). Časté je svatokrádežné přijímání svátostí „živých“ (hlavně eucharistie).

8. Simonie (svatokupectví) - kupování a prodávání duchovní statků.

Platí, že člověk nikdy není zbaven přísné povinnosti hledat pravdu svého života a z takto poznané pravdy vyzvozovat v praktickém životě příslušné závěry!

sestavil P. Alois Heger

Broučci stále živí

Napadlo mě tedy, zda bychom se v našich rodinách i ve společenstvích, kde pracujeme s dětmi, neměli letos trochu zaměřit na tuto vzácnou, poetickou knížku, která má i po tolika letech co říci současným dětem i dospělým. Zjistila jsem v Národní knihovně, že od prvního vydání do r. 1990 byla knížka *Broučci* u nás vydána čtyřiaosmdesátkrát, po r. 1990 ještě dvaadvacetkrát a v r. 2001 byla Karafiátova knížka vytištěna také pro slepce Braillovým písmem. Málo dětských knížek u nás se může chlubit tolika vydáními.

Myslím, že i vy máte doma tuhle knížku. Děti *Broučky* pravděpodobně znají i z několika televizních zpracování nebo z videa, také víte, že v r. 1996 natočil Jiří Trnka svůj kouzelný film o broučcích. A právě tak jako děti rády sledují v televizi např. příběhy včelích medvídků, určitě budou rády poslouchat o broučcích - zvlášť budeme-li těm nejmenším dětem předčítat - nebo dokonce vyprávět tak, že dokážeme hlasově odstínit jednotlivé postavičky i situace. A bude to působivé zvlášť tehdy, jestli se vám už možná někdy v létě podařilo pozorovat s dětmi v lese nebo na louce svítící svatojánské mušky. Bývá to opravdu krásný zážitek a moc bych vám to přála, protože byste na to mohli dobře navázat.

Navázat třeba tím, že i děti mohou být takovým jasným světélkem pro všechny okolo. Je zajímavé, že obvykle děti samy přijdou na to, jak by mohly svítit jako ti broučci, jak to je krásně zachyceno třeba v kapitole 4. Svítit svým úsměvem, dobrou náladou. Děti samy řeknou, že mají raději usměvavé

Nedávno jsem si na poště koupila zvláštní dopisnici. Na místě poštovní známky je vytištěn portrét spisovatele Jana Karafiáta a vlevo dole obrázek svatojánských broučků od malířky Marie Fischerové-Kvěchové - s připomínkou, že letos uplyne už 130 let od prvního vydání *Karafiátových Broučků* v r. 1876 a zároveň 160 let od narození autora této knížky.

lidi než takové, kteří jen bručí, hubují... Pochvalme děti, když se snaží nebyť ufnukané, protivné, pochvalme je, když si třeba dokážou hrát s mladším sourozencem, když mu něco zazpívají, přečtou, když dokážou neřící ošklivé, drsné nebo dokonce sprosté slovo, i když je to těžké. Brouček se také učil svítit. Ani naše děti třeba nepochopí hned, že je třeba svítit pořád, když se chce i nechce, dobrým i zlým - jak to zdůrazňuje J. Karafiát. Šířit radost (kap. 4, 5, 7). Svítit úsměvem, dobrou náladou... Také pomoc druhým je takovým světélkem. Brouček se i tomuhle musel učit. Děti určitě v knížce najdou, jak se tomu učil, kdo mu pomáhal.

Určitě si tam také najdete: „Broučci se mají všichni RÁDI.“ A můžete se společně zamyslet, jak je tomu u vás doma? Děti mají většinou dobrý postřeh a umějí vystihnout to, co je dobré, hezké - i co správné není... společné chvíle o víkendech, o svátcích i o dovolené vám jistě pomohou.

A starší děti a mladí si asi vzpomenou, že úkol SVÍTIT máme my všichni křesťané. Všem nám Kristus říká: „Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho otce v nebesích.“ (Mt 5, 16) Tak aby bylo vidět naše světlo, aby nás křesťany lidé oceňovali podle našeho světla... aby mohli chválit Pána, který sám o sobě řekl: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ (J 8, 12). Je nám to jasné?

A takovým našim světlem může být, jak jsme už řekli, i naše pomoc druhým, tak jak si toho v *Broučcích* všimnou i děti. Brouček se musel učit pomáhat, ze začátku mu to moc nešlo... Beruška na to byla šikovnější... a při čem Brouček pomáhal? A jak pomáhala Janinka, ve

Zdislavská osa

Vážení přátelé, dovoluji, abych Vás stručně informoval, že na zdislavské ose Jablonné - Praha - Žďár - Křižanov - Znojmo občas dochází k zajímavým pohybům.

Vloni třeba o svátku Paní svatého života Zdislavy svítily v konventním kostele Nanebevzetí Panny Marie bývalého kláštera cisterciáků žďárského opatství naši biskupové mons. Vojtěch Cikrle a mons. Dominik Duka OP velký cyklus mozaik zakladatelských rodů žďárského kláštera. Mozaikám vévodí obraz Rodina svaté Zdislavy, protože její maminka Paní Sibyla a sestra Eufémie jsou spoluzakladatelkami kláštera a obě jsou tam také pochovány. Slavnosti byly přítomny stovky lidí a mezi koncelebranty jsme přivítali i otce dr. Ambrože Svatoše OP, který inspiroval vznik mozaik, a další kněze. Mozaiky navrhl mistr Jaroslav Šerých, rodák z blízkého Havlíčkova Brodu a realizoval je výtvarník František Tesař z Časlavi.

Letos ze Žďáru navštívíme Paní Zdislavu v bazilice sv. Vavřince v sobotu 27. května a 30. května pan převor přislíbil přivést ostatky svaté Zdislavy do Žďáru. Tak budeme moci plnovýznamově uctívat tuto ochránkyni rodin a chudých i ve Žďáře v přítomnosti její matky a sestry. Žďár stojí za poutí; třeba v květnu o svatém Janu Nepomuckém, jehož poutní kostel stojí nad klášterem.

Petr Peňáz, Žďár n.S.

kteří prý Karafiát zachytil svou obětavou sestru? Kdy byla opravdu pohotová? Kdy dokázala pomáhat Broučkovi, povzbuzovala ho a usměřňovala? Starší děti na to určitě přijdou. A popovídejme si s dětmi i o tom, jak pomáhat. Najdou si v knížce, jak Brouček s Beruškou po své svatbě pomohli před zimou i Janince. „To jsme hloupí, že nás to dřív nenapadlo, vidíte, Janinko?“ řekla Beruška. A tak můžeme popřemýšlet - jak pomáháme my? Jenom když nás o to někdo požádá - nebo když si všimneme toho, co je třeba udělat, a sami bez říkání se do toho pustíme?

Anežka Z.

Víkend pro animátory

Společně prožité chvíle ve vzájemném poznávání, modlitbě, slavení liturgie a herních aktivitách přijelo do Srbské Kamenice prožít 15 mladých lidí z naší diecéze. Většina účastníků byla ale z Litoměřic, Teplic a jedinci pak ještě z Ústí a Mladé Boleslavi.

První večer jsme zahájili seznamovací hrou, při které jsme se o sobě vzájemně dověděli hodně nových věcí. Těšili jsme se také na něco více akčního, čímž měl být svíčkový fotbal, který jsme začínali až po setmění. Poněvadž tato hra byla hodně živá, hladina hluku v noční Kamenici stoupla tak, že na nás přišel jeden z místních obyvatel a vysvětlil nám, že tuto aktivitu nemůžeme touto dobou již dále provozovat. Tak jsme hru předčasně ukončili a odebrali se zpět na faru, kde jsme byli ubytováni. Společně jsme pak modlitbou zakončili den a kdo chtěl, mohl ještě pokračovat ve stolních hrách.

Sobotní ráno začínalo opět modlitbou, snídaní. Po jejím skončení jsme vytvářeli ve skupinách obrazovou koláž na téma podle textu evangelia o pokušení Ježíše na poušti. A protože jsme byli už hodně času uvnitř, šli jsme se trochu

provětrat ven do okolí. Po návratu byl oběd a po něm velmi příjemná siesta (odpolední klid). Po jejím skončení jsme se vydali opět do přírody, tentokrát k řece Kamenici a již značně rozpadlému mlýnu. Cestou jsme ještě sehráli několik akčnějších her a v době, kdy již byla venku tma, jsme se vraceli domů.

Večerní společnou hru nazvanou Investice (aneb získej pro svůj stát nejvyšší HDP) jsme zahajovali kolem osmé. Na jednání přijeli zástupci velmi exotických zemí (jako např. Banánová republika), tak i zástupci Brazílie, Francie a Ukrajiny. Společně pak nakupovali různé investice do školství, průmyslu, ale i do zbrojení. Došlo také k napadení jednoho ze států druhým. Vzájemná jednání a obchodování jsme vedli asi tři hodiny, kdy jsme všem sečetli jejich desetileté snažení a vyhodnotili nejbohatší stát, kterým se překvapivě stala Banánová republika. Den jsme pak zase společně zakončili modlitbou a šli spát.

Nedělní ráno začalo snídaní a po ní jsme se ihned přesouvali do sousedního kostela, kde začínala mše svatá v 9.30. Naše skupina naplnila několik řad v lavicích. Z místních nepřišel nikdo. Zpěv a ministrování jsme obsadili a společně tak prožili setkání s Kristem jak ve slově, tak také v eucharistii. Venku před kostelem jsme udělali společné foto. Po návratu na faru následoval úklid, oběd a odjezd domů.

Poznáte, kdo je zástupce Banánové republiky?

Co všechno musíš, můj Pane...

Byl krásný zimní den a vyjela jsem si se sestrou na lyže. Ještě doma, jak jsem zvyklá s Tebou mluvit, můj Ježíši, jsem prosila, abys byl se mnou a ochraňoval mne. Na bílé jiskřící pláni s věncem hor kolem jsem Ti děkovala za krásu. Vtom jsem si s hlubokým poznáním uvědomila, že se mnou musíš lyžovat – ale co všechno jiného ještě musíš!

Řídit auta, letadla, vlaky, plavit se s námořníky, šplhat na laně s horolezci na vrcholky, potápět do mořských hlubin. Stát u továrních strojů, fírat do dolů, být ve vězeních za mřížemi. Ležet v nemocnicích, přespávat s bezdomovci na lavičkách, nádražních halách i v kanálech. Opatrovat bezprizorní děti, slyšet hádky v rozvrácených rodinách, jejich dětem hladit poraněná srdce a stírat slzy ze smutných očí. Musíš být s hladovými a hladovět, žíznit s žíznivými, protože jsi všude, i tam, kde Tě nevzývají.

S lítostí cítíme, že málo je těch, kteří dovedou být s Tebou v Getsemanech a nastavit dlaně krupějším Tvého krvavého potu. Projít s Tebou Kalvárií a když klesneš pod křížem, který neseš za nás, pomoci Tě zvednout, nést ho s Tebou. Dojít až na Golgotu, kde pod křížem pláče Tvá Matka, slyšet Tvé úzkostné zvolání: „Eli, Eli, lema sabachtani – Bože můj, Bože, proč jsi mne opustil?“ A vidět Krev a Vodu z Tvého probodeného Srdce. Být s Tebou až po slavné vzkříšení.

To všechno podstupuješ z lásky k nám, protože jsi tichý a pokorný srdcem. Tobě, Pane, chvála, díky! Aleluja! Aleluja! Aleluja!

*Jiřina Ďoubalíková,
Vysoké nad Jizerou*

Toto jarní setkání již nebylo tak akční jako to podzimní, které jsme měli možnost prožít na faře mariánského poutního místa blízko Oseka v Mariánských Radčicích.

Rád bych poděkoval Anežce P. a Honzovi H. za přípravu a organizaci této akce pro mladé naší diecéze.

P. Stanislav

K uctění svaté Sárý

Občanské sdružení Kulturní tradice pořádá slavnost na uctění patronky Romů svaté Sárý v chrámu Navštívení Panny Marie v Hejnicích v neděli 18. června 2006 od 16 hodin

Program: Alegorický průvod • Romské hudební a taneční soubory • Kultura a historie Romů – přednáška PhDr. Eva Davidová, CSc. • Cimbálová muzika Dušana Kotlára

Projekt se koná za podpory: Ministerstva kultury ČR, Statutárního města Liberec, Krajského úřadu Liberec, pojišťovny Kooperativa Liberec, Nadace Euronisa, Centra Babylon, Nadace Škola hrou

Diecézní charita Litoměřice Vás srdečně zve na

Charitní pout'

v sobotu 27. května 2006 od 14 hodin
v Jablonném v Podještědí

Ve 14 hod. začíná bohoslužba, kterou povede P. Ing. Miloslav Fiala, prezident Sdružení Česká katolická charita, poté následuje volný program (vystoupení dětí z charitních zařízení, vystoupení hudební skupiny, pěší pouť ke studánce sv. Zdislavy apod.)

Bosí karmelitáni ve Slaném vás zvou na týden s tématem

Putování k Prameni

Kde pramení a kam mě vede moje víra? Co pro můj život znamená znát Boha?

- ❖ týden společného hledání (a snad i nalézání)
- ❖ pronikání do tajemství Božího i svého vlastního života
- ❖ naslouchání, sdílení, práce na sobě
- ❖ chvíle ticha i prožívání společenství

Program bude tvořit společná modlitba, naslouchání Božímu slovu, přednášky, práce ve skupinkách (workshopy), chvíle pro ticho i společné sdílení, hudba, tématické večery, zajímaví hosté, ...

Kdy? 3.-9. července 2006

Pro koho? mladí lidé ve věku 17-25 let

Kde? Klášter bosých karmelitánů ve Slaném (Hlaváčkovo nám. 221)

Cena? 950 Kč (možnost případné slevy) www.klasterslany.cz

Přihlásit se můžete do konce května e-mailem (akce@klasterslany.cz), dopisem nebo telefonicky. Uveďte své jméno, věk, adresu a telefon (mobil).

Kontakt na nás: bratři Pavel Pola a David Mrázek
(tel.: 312 523 648 nebo 732 489 544)

Bližší informace a upřesnění programu dostanou přihlášení na začátku června. Jakékoliv další dotazy vám rádi zodpovíme.

Ministrantský den

TEPLICE 3. ČERVNA 2006

Téma: Liturgický rok

Program:

- 9.30 zahájení na Zámeckém náměstí
registrace účastníků
- 10.00 mše svatá v děkanském kostele
- 10.45 soutěžní dopoledne
- 13.00 oběd na farní zahradě
- 14.00 vyhodnocení soutěží
- 14.30 odpolední překvapení
- 16.00 zakončení dne

S sebou: sportovní obuv a oblečení, ministrantské oblečení, 10 Kč startovního, svačinku, pití a hlavně dobrou náladu.

Kontakt na pořadatele:

P. Mgr. Stanislav Jonásek SDB: ŘmK děkanský úřad, Zámecké nám. 71/9, 415 01 Teplice; tel: 417 531 041 či 605 246 846; e-mail: fara.teplice@cbox.cz

Socha Panny Marie Lurdské pro Českou Kamenici

Biskupství litoměřické hledá k zapůjčení (případně převodu) pro ambitovou kapli v poutním místě Narození Panny Marie v České Kamenici sochu Panny Marie Lurdské, výška cca 150 cm, v dobrém stavu.

Informace o možnostech podejte prosím generálnímu vikáři Mons. Karlu Havelkovi (tel. 416 707 511 – ústředna, e-mail: genvik@biskupstvi-ltm.cz) nebo přímo správě poutního místa – telefon 412 584 545.

Pastorační středisko zve

9.-11. června 2006 Setkání aktivních laiků v MCDO v Hejnicích

11.-13. června 2006 v MCDO Hejnice – setkání kněží do 10 let od vysvěcení

Více informací na uvedeném telefonu či našich webových stránkách:

Diecézní pastorační středisko, Komenského 4, 412 01 Litoměřice

tel.: 416 738 036, e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz, web: www.pastoracni-ltm.cz

Vystoupení Evy Henychové

3.6.2006 ve 20.00

Chomutov nádvoří muzea – recitál

15.6.2006 v 19.00

Roudnice nad Labem výstavní síň

Galerie moderního umění – Benefiční

koncert pro obč. sdruž. Perspektiva

www.evahenychova.cz

Opravdová láska čeká – True Love Waits –

Drazí bratři a sestry v Kristu, zvláště vy mladí, kteří hledáte povolání, ke kterému si Vás Pán určil, před 13 lety vzniklo mezi mládeží USA hnutí, které si vyžádalo velkou mravní revoluci, která se stále rozvíjí a toto hnutí se více rozšiřuje.

Slib úplné předmanželské sexuální abstinence složilo v USA 16 % děvčat a 10 % chlapců, ale tento počet velmi rychle roste...

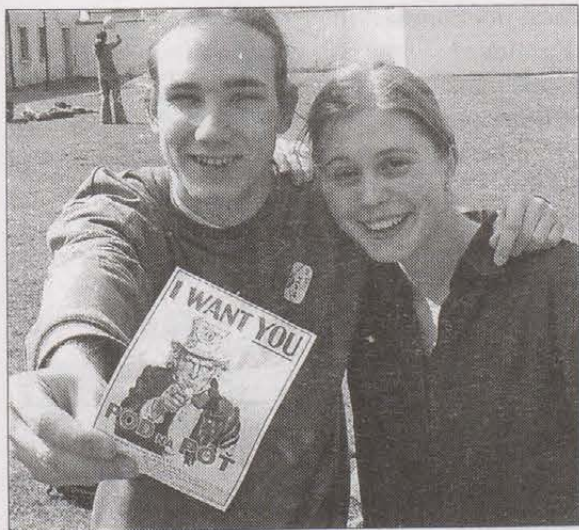
Ale abych Vám nedával za vzor stále jen Ameriku, z České republiky se přidalo již 12 mladých, kteří tento slib čistoty složili...

Všechno to začalo v Međugorje, na naší pouti u příležitosti narozenin a výročního zjevení pro vizionářku Mirijanu. Oslovil nás P. Vilém, O.Praem., zdali bychom tento slib nechtěli složit. Nejprve jsme byli tři, kdo jsme se tento slib rozhodli složit jako první, ale pár minut před začátkem poslední mše svaté k nám přibyla ještě dvě děvčata... a nyní je už nás celkem 12...

Více se o tomto hnutí dozvíte na webových stránkách: <http://home.tiscali.cz/slibcz>, jsou tam fotky všech, kteří již tento slib složili, více informací z historie a adresa pro případné zájemce...

Věřím, že nás nezůstane jen 12, ale že se k nám přidá více lidí, nejen z naší farnosti...

Václav Martin S., Žatecko

Pěší pout' mládeže litoměřické diecéze

**6. diecézní pěší pout' mládeže
z Mělníka do České Kamenice
5.7. – 9.7. 2006**

Dovolujeme si upozornit na nově vzniklé webové stránky, které se věnují Pěší pouti mládeže litoměřické diecéze – prohlédnout si je můžete na adrese: www.pout.wz.cz

Ty naše kapličky české

ty jsou tak hezké, tak hezké...

Co je malé, to je hezké. Proto mají lidé raději kapličky než kostely. Nebudu zapírat, že já také. Kapličky bývají útulné, stačí, když přijde pár lidí, a hned jsou plné, a vůbec – člověk se v nich cítí dobře.

Možná v tom má prsty Panna Maria, které jsou mnohé z nich zasvěcené. Kapličky se líbí i dětem, což je dobré znamení. V naší obci zinicioval opravu jedné a vybral na to pár stovek devítiletý kluk. Jako kněz jsem jich prošel desítky a na všechny rád vzpo-

k Bohu postavili. Bylo mi docela dobře a ta hodinka, kterou jsme tam prožili, mi připadala téměř jako v nebi. Důležitější ovšem je, jestli tam bylo dobře také lidem, což bohužel nevím, protože to většinou neřeknou. Někdy se to ale dá vytušit třeba z toho, jak

mínám. Ožívají hlavně v květnu, kdy se v nich nebo před nimi konají májové pobožnosti, které mají své kouzlo a poezii, jinde nevídané.

Zrovna minulý týden jsme jednu měli. Místní lidé kapličku vyčistili a vyzdobili, děti natrhaly doma na zahrádce pár kytiček do dvou váz na oltáři, babičky jim za to poděkovaly, maminky vynadaly, já jsem přivezl liturgická fídlátka a pár farníků ze sousední vesnice a v šest hodin večer se mohlo začít.

Mohlo, ale nezačalo, protože se čekalo asi dvacet minut na paní Nováčkovou, která musela se psem na očkování. To přijali všichni s pochopením jako vážný důvod, kromě její sousedky Vejmelkové, které tento pes zakousl slepici, a třiasedmdesátiletého pana Maříka, jemuž vadilo, že nestihne Večerníček.

Pak už začala mše svatá a po ní ještě byla májová. Při kázání jsem hovořil o Panně Marii a o kapličkách, které lidi z lásky

zpívají. Tentokrát zpívali velmi živě a pěkně, i když jinou písničku, než kterou hrál varhaník na elektrofonické varhany. Mně to ale moc nevadilo, protože obě zněly k oslavě Boží. Spokojený byl dokonce i pan Mařík, který se svěřil, že se mu líbily zvláště Bavorské litanie, a poprosil mě, jestli bych mohl májovou pobožnost zopakovat v září, až bude mít narozeniny a přijedou jeho zbožní příbuzní z Moravy. Nejdřív jsem mu řekl, že to nepůjde, ale pak jsem dodal, že si to ještě rozmyslím.

Než jsme se rozešli domů, přijal jsem ještě pozvání od paní Vejmelkové na večeri. Potěšilo mě, že pozvala rovněž paní Nováčkovou, s podmínkou, že dá psovi napřed nažrat, potom mu navlíkne náhubek a nakonec ho přiváže pevným řetězem nejméně kilometr od jejího domu.

To všechno způsobila jedna májová pobožnost v kapličce na návsi. Už aby bylo to září a měli jsme další!

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím Internetu nebo skrze satelit.

Jestliže máte zájem dostávat podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

Ve čtvrtek 11. května navštívíme v programu Osobnost kraje Jiřinu Šustrovou. Rozhovor s ní nazvala Marína Koscelníková Můj domov Bechlín. Od 22. hodiny čekejte informace o zařízení pro děti v pěstounské péči i zprávy o dalších iniciativách občanského sdružení Bechlín.

Na návštěvu Muzea romské kultury v Brně jste zváni v programu Všimli jsme si v pátek 12. května v 16 hodin. Rozhovor s Janou Horváthovou, ředitelkou instituce, která nemá v Evropě obdoby, připravuje Marie Blažková.

Magazín TWR Na sobotní frekvenci Proglasu je 13. května uvozen otázkou kam až sahá pravá, ničím neředěná a čistá láska? Hledači odpovědi budou moderátor Vlastimil Kolegar a jeho host, Marie Frydrychová, dlouholetá spolupracovnice TWR. Začátek v 8 hodin.

Evropská unie a postavení rodiny – to je téma Evropského magazínu s datem 18. května. Začátek krátce po 15. hodině, připravuje Kateřina Lapčíková.

Výbor Maria Panno, Matko Slova vydala nedávno Matice cyrilometodějská. Kniha nabízí mariánskou poezii z pera českých básníků nové doby; uspořádal Mojmír Trávníček. Více informací o sbírce přináší Knihovnička Proglasu v neděli 21. května ve 13.20, sepsala Marie Blažková.

Nejen o misiích, které v květnu pořádají studenti teologického konviktu v Olomouci, se hovoří v programu Dotýkání světla v pondělí 22. května od 22 hodin. Připravuje olomoucké studio Radim. (Reprízu poslouchejte ve čtvrtek 25. května v 16 hodin.)

Novinky nakladatelství Portál přijde do Magdazínu představit Jana Tesařová. Poslouchejte ve středu 24. května od 9.30.

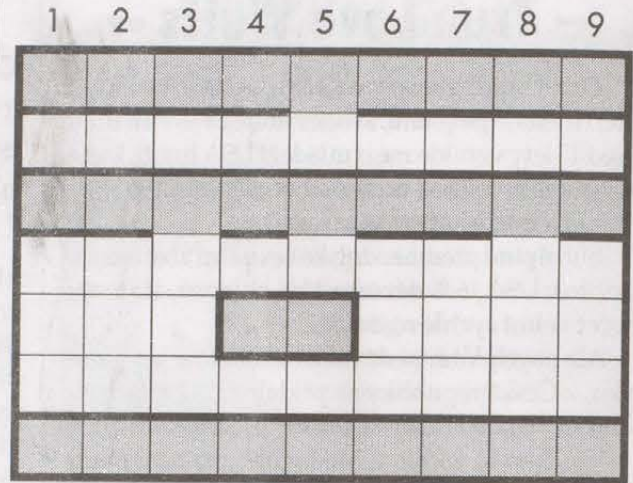
Ve středu 24. května v deset večer se v programu Živý kraj završí cyklus připravený k desátému výročí založení ostravsko-opavské diecéze, který vzniknul ve spolupráci s P. Janem Larischem. (Pořad zachytíte ještě jednou v pondělí 29. května v 9.30.)

V programu Osobnost kraje se ve čtvrtek 25. května v deset večer můžete seznámit s postavou biskupa Jana Caramuela z Lobkovic, filosofa, teologa a matematika. Významného barokního myslitele, od jehož narození letos uplyne 400 let, představíme v rozhovoru s historikem dr. Petrem Dvořákem. (Repríza je připravena v sobotu 27. května v 17 hodin.)

Ve středu 31. května v deset večer uvádíme další program cyklu Živý kraj. Jana Beránková uvítá ve studiu P. Víta Zatloukala, Kateřinu Polívkovou a Václava Vacka – čekejte informace o setkání animátorů, které proběhne v srpnu v Litoměřicích pod patronátem Sekce pro mládež při České biskupské konferenci.

V týdeníku Křesťan a svět naladíte v neděli 28. května v 17 hodin rozhovor Jaroslava Kratky se sestrou Marií Fidelis Šilerovou z kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka z Brna. V pořadu s podtitulem Radost být ženou se řeč stočí také na to, že poslání ženy může být naplněno i v řeholním povolání.

Křížovka

1. zívni!
2. Anička
3. usni / slovní závazek
4. vysázel
5. „IE“ / značka hliníku / tohle
6. čínské průmyslové město
7. nevarné
8. hraniční poplatek / koloběh
9. odolnost (5. pád) (i = i)

autor: Jana Jermilová

Test: Znáš svatou Zdislavu?

1. Odkud pocházela paní Zdislava?

- A) z Boršic
- B) z Tišnova
- C) z Křižanova
- D) ze Žďáru

2. Na kterém hradě žila?

- A) Kost
- B) Tetín
- C) Křivoklát
- D) Lemberk

3. Se kterým církevním řádem spolupracovala?

- A) s františkány
- B) s dominikány
- C) se salesiány
- D) s jezuity

4. Kde najdeme její hrob?

- A) v Praze v katedrále sv. Víta
- B) v Brně
- C) v Jablonném v Podještědí
- D) v Jablonci nad Nisou

5. Ve kterém roce zemřela?

- A) 1252
- B) 1348
- C) 1183
- D) 1401

Řešení:
Křížovka: Za svatou Zdislavou do Jablonného
Test: 1C, 2D, 3B, 4C, 5A

Mariánské Radčice

Vypravíme se dnes na Mostecko, do Mariánských Radčic, jednoho z nejstarších poutních míst diecéze, které v loňském roce slavilo 725 let svého vzniku.

Historie

Je úzce spojena s historií cisterciáckého kláštera v Oseku a s úctou k milostné soše Panny Marie Bolestné. Ta byla horlivě uctívána v důsledku zaslíbení od roku 1280 za 9. opata oseckého Theodoricha. Lid se k ní utíkal v tehdejších i pozdějších bouřlivých dobách. Už papež Mikuláš IV. udělil roku 1289 odpustky poutníkům. Poutě byly doprovázeny řadou zázraků a vyslyšení. Kostel přežival v 15. století husitské války a udržel se i v době reformace. Byla zavedena růžencová slavnost o druhé neděli po svátku Navštívení Panny Marie a vytvořilo se růžencové bratrstvo. Od té doby se mluvilo o zdejších obyvatelích jako o „mariánských sedlácích“.

Hlavní rozkvět a vrcholné období poutního místa nastaly v 18. století. Působilo zde bratrstvo Bolestné Matky Boží s černým škapulířem, do něhož se přihlásilo několik desítek tisíc lidí. Opat Benedikt Littwerich dal v barokním slohu postavit nový kostel, který nahradil starší menší, ambity a faru, která měla být původně pro-

Jedna z cenných nástropních fresek

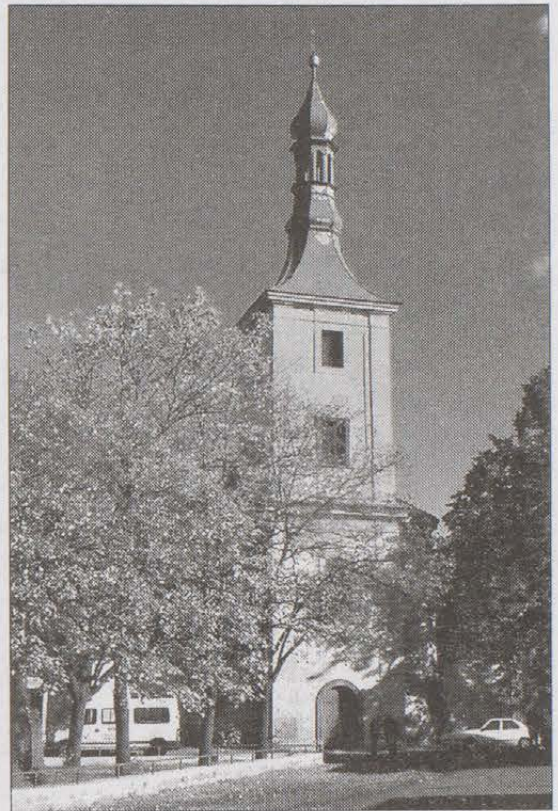
božstvím. Stavba zahájena 1698 byla dokončena 1718. Na projektu a stavbě se podíleli dva významní architekti: starší Jean Baptiste Mathey (loď kostela s bočními kaplemi) a mladší Julius Broggio (kněžiště a ambity). Gotická milostná socha byla přenesena na hlavní oltář a oděna zlaceným rouchem. Maria má zkřížené ruce na prsou a srdce probodené mečem. Ambity s kaplemi byly vyzdobeny nástropními freskami s loretánskou litaní a nástěnnými freskami s vyobrazením scén z historie poutního místa.

Procesí přicházela z celých severozápadních Čech a až z Plzeňska. V roce 1716 bylo např. přes 50 000 přijímajících, 2156 mší svatých, bylo zde stále 4–5 kněží a další o hlavních poutích.

Nástupem racionalismu v 19. století došlo k poklesu návštěvnosti. Konaly se však dál lidové misie a zavedla se pobožnost k Nejčistšímu Srdci Panny Marie. Do 2. světové války pokračovala tradice poutí a jejich oblíbenost. O zbožnosti obyvatel Mariánských Radčic svědčí fakt, že začátkem 20. století uspořádali sbírku, z níž mohl být v roce 1911 postaven kostel v misijní stanici v jižní Africe (provincie Natal), která pak nesla jméno Maria Ratschitz a existuje dodnes. Odsun německého obyvatelstva po roce 1945 a zrušení oseckého kláštera způsobily přetržení historických pout a za totality se poutě konat nemohly. Posledním cisterciáckým knězem, který zde působil jako farář, byl P. František Nirvard Krákora – zemřel roku 1975. Dále sem kněží jen dojížděli. Poutní kostel, ambity a fara chátraly.

Současnost

Tradici poutí obnovil v roce 1994 osecký opat Bernhard Thebes. Od té doby se konají pravidelně každý

Kostel Bolestné Matky Boží v Mariánských Radčicích

13. den v měsíci, na tzv. fatimský den. O poutní místo se zajímal i kardinál Joachim Meisner z Kolína nad Rýnem, který zde slavil roku 1996 při pouti slavnostní bohoslužbu. Počet poutníků stoupal a dosahoval kolem stovky. Poutníci buď přicházejí pěšky z Oseka po sedmikilometrové trase, nebo autobusem z Teplic či individuálně. Poutí začíná vždy v 16 hodin procesím v ambitech a pokračuje mší svatou. V září 2003 byl administrátorem farnosti jmenován P. Philipp Irmer, který v současné době slouží bohoslužby každou neděli v 11.15 hodin a v Út, St a Pá v 18.30 hodin. Poutní areál se postupně opravuje a obnovuje. Rozsáhlá fara, nejvíce poškozená, je už z velké části opravena, kostel dostal novou střechu. Silně poškozené ambity s kaplemi a s cennými freskami zatím čekají na záchranu.

N. Krutský

Poutní mše svatá s opatem Bernhardem

JEREMIÁŠ – svědek síly a moci Božího slova

Prorok Jeremiáš patří mezi ty biblické postavy, o nichž máme biograficky velice rozsáhlé dějinné informace. Je to patrně především z toho důvodu, že jeho veřejný život byl velice věrnou ilustrací jeho poselství. Prorok vyhlašuje pod autoritou Božího slova velice přísné Hospodinovy tresty, které zanedlouho tragicky a ničivě dopadnou na celý neposlušný národ.

Současnou lhostejnost, nevěrnost a falešné spoléhání se na pozemské jistoty místo na Hospodina brzy vystřídá rozsáhlé utrpení lidu během předem prohrané války s Babylóňany. Nastane obrovské utrpení velikého krveprolití, zpusťování země, zničení větších měst včetně Jeruzaléma a jeho chrámu, odvedení zbylých lépe situovaných obyvatel do babylónského otroctví. Jeremiáš, poučen Hospodinem, celé toto beznadějně utrpení vidí již před jeho naplněním a lid, především jeho vůdce, dopředu varuje. Nenalézá však pro své poselství, že jediným východiskem z hrozných budoucnosti je dokonalá poslušnost vůči Bohu a pokorující podřízení se babylónskému králi, žádné ochotné naslouchání. Zcela naopak – pro krátkozraký lid je současná situace natolik bezpečná, že není třeba obávat se žádné katastrofy. Prorokova slova tak namísto ochoty k pokání a změně jeho postojů podněcují lid k všeobecnému nepřátelství vůči jeho osobě. Jeremiáš je nařčen ze zbabělosti, zrady a kolaborace s nepřítelem, je často uvězněn, trýzněn hladem, bit a slyší též výhrůžky zabitím.

V této situaci, kdy se mu zdá, že celý svět se postavil proti němu (i jeho nejbližší jej přinejmenším odmítají, ne-li nenávidí), tento od přirozenosti citlivý a po pokoji toužící člověk si často zoufá a nevidí ze své tíživé situace jiné východisko, než smrt. Fyzická i duševní beznadějná tíseň Jeremiáše je nejlépe obsažena v jeho proklínání dne jeho narození – přeje si, aby raději vůbec nikdy nespátl světlo světa.

Pohledme ve třech krátkých zamýšleních na některé důležité stránky prorokova života a poselství: Jeremiáš především svou trpělivou věrností Božímu slovu, které mu nepřináší útěchu, ale naopak hluboké utrpení, dosvědčuje sílu Božího slova; Jeremiáš dále heroicky obstojí ve zkoušce, čemu dá přednost – zdali věrnosti Bohu a jeho

povolání i za cenu krajního utrpení, či přízni lidí, kteří by jej, kdyby alespoň mlčel, jistě rádi přijali mezi sebe a tím ochránili před jeho největší životní úzkostí, totiž před krajní osamělostí; Jeremiáš nakonec svou věrností ušlechtilým ideálům i v beznadějně situaci, která ho drtí osobním vnitřním zoufalstvím a které by se mohl vyhnout právě kompromisním slevením ze svých vysokých požadavků na lidské jednání, dává krásný příklad člověka, který si i ve své slabosti a v krajním ohrožení zachová rovnou páteř.

Stalo se ke mně slovo Hospodinovo

Prorok s oblibou užívá tohoto obratu pro popis svého setkání s Božím slovem. Boží slovo pro něj není jen nositelem informace, či neživým a nehybným projevem ze vzdáleného světa, ale naopak velice dynamickou, působivou, živou a plodnou silou, jež od základu proměňuje dějinné události i člověka samotného. Jeremiáš Boží slovo nejen vyslechne a pak o něm přemýšlí, on jej zakouší jako kladivo, které boří a ničí, jako oheň, který čistí a taví, jako semeno, které vyrůstá v novou velikou rostlinu. Hle, vložil jsem ti do úst svá slova, ...abyš rozvracel a podvracel, abys ničil a bořil, stavěl a

sázel, říká Bůh Jeremiášovi při jeho povolání k službě proroka. Boží slovo je mocnější než ty nejslavnější říše, silnější než největší armády a trvanlivější než sebevíc dlouhé pozemské dějiny.

Boží slovo všechny tyto skutečnosti, o které se obvykle především člověk opírá, zbavuje jejich domělého lesku a platnosti – ve dnech soudu je boří a ničí, zároveň však dává vzniknout novým, pevnějším a trvanlivějším lidským jistotám, totiž důvěře ke všemohoucímu a milosrdnému Bohu a spravedlnosti a solidaritě mezi lidmi navzájem. Jeremiáš se brání: ...nevím, jak bych mluvil. Jsem ještě mladíček. Ale Bůh slibuje mladému chlapci sílu a neohroženost svého slova: Neboj se jich, ... učinil jsem tě dnes opevněným městem, sloupem železným a bronzovou hradbou ...nic proti tobě nezmohou.

Nebudu již Hospodinovo slovo připomínat, už nebudu v jeho jménu mluvit

Citát samozřejmě pokračuje, jinak by nepatřil do našeho tématu: ...avšak je v mém srdci jako hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech, ...zpívejte Hospodinu, chvalte ho, protože vysvobodil ubožáka. Hospodinovo slovo, ačkoli se to lidem v tehdejší situaci, dokonce i samotnému Jeremiášovi mohlo zdát, nemá za cíl ničení a trestání. Pravým vyústěním dějin pod vládou Božího slova je osvobození a záchrana. Nicméně k tak velikému daru nevede obvykle pro přirozeně sobeckého a ješitného člověka jiná cesta, než jak ji výmluvně fakticky i obrazně líčí čtyřicetileté putování egyptských otroků pouští do svobodné země.

Člověk ve své sobecké pohodlnosti dává přednost zotročení před svobodou, která vyžaduje zodpovědnost a sebezápor. Podobně tomu bylo v době Jeremiášově. Lidé raději naslouchali svým slepým vůdčím, kteří slibovali zachování pozemského blahobytu, národní hrdosti a jimi zajištěného míru, než nepohodlným slovům proroka, který vyzývá k bolestnému přehodnocení svých falešných jistot a k vnitřní proměně k osobní zodpovědnosti před Bohem.